

מכתבים

גרם להקמת ועדת חקירה שטיהרה מכל וכל את קציני המיטרה שלושה והחשירה את לביב כסחטן.

העובדות הן, ששלוש הזהיר את סניגורו של לנסקי, ולא של סטאשר, וועדת פלד לא טיהרה את שלושה, אלא כתבה, כי הוא הזהיר את עורך הדין של לנסקי בתום לב.

ומן קצר לאחר מכן התפטר שלושה מן המיטרה.

טענת המיטרה, כי שלושה חשד בי בעסקי סחיתות הופרכה, כאשר כתביה אישום, שהוגש נגדו, היה על סיוע בפריצה במטרה של גניבת מסמכי חברה כלכלית ולא קשור כלל לסחיתות.

הכתבה אומרת, כי במהלך המיטרה התברר, כי הייתי מודיע של מסי הכנסה, המקבל סכום מסויים מערך העבירה.

עובדה זו אינה נכונה אף היא. במהלך המיטרה

(המשך מעמוד 3)

למסי הכנסה זה חוב כמו כל חוב אחר. ואפילו יותר מכך. כי אם הוא לא ישלם, בסופו של דבר, כולנו נשלם במקומו.

אם אדם רוצה לצאת את הארץ — לרדת, להגר, איך שלא יקראו לה — שיסדר קודם את החובות שלו. למכולת, לחברת החשמל, לחברת הגז וגם למסי הכנסה. ובדיוק כמו שאני בטוח שכל מכולתניק ינקוט בצעדים המתאימים לגבות את חובו מאדם העלול להיעלם מהארץ ויימצא אישם בין נהר המיסיסיפי לפירברי מונטריאול, כך הגיוני גם שמסי הכנסה יוציא צווי איסור יציאה מן הארץ נגד מי שחייב לו כסף.

אלי ביטון, תל-אביב

מיזכר הבנה רטוב

הקורא הלמוט דורש איזון: אם צבא ארצות הברית לומד לקחים מצה"ל, שצה"ל גם ילמד לקח מצבא ארצות הברית.

אחרי שקילקלו לי את שרות המילואים האחרון שלי, בכך שאסרו על מכירת הבירה בבסיס, אני מבקש, כר"ב בעל ותק (22 שנים) להביא את דעתי בעניין זה וגם, כמו שנהגו לומר, להתלות באילן גבוה.

תמיד שומעים על הלקחים שהאמריקאים לומדים מצה"ל, ואולי בגלל זה נחתם (או לא נחתם, אני כבר לא זוכר) מיזכר הבנה לשיתוף פעולה צבאי. אם כן, אני מציע שנהפוך את היוצרות ונלמד פעם מן האמריקאים, גם אצלם היה, לאחרונה, נושא השתיה בבסיסים בחדשות. חילאיבשה אסר מכירת משקאות אלכוהוליים מוזלים בבסיסים, וכך קבע ראשימטה חיל היבשה, הגנרל ג'ון ויקהם: «אלכוהול שוחק את רוחה לחימה».

ואו קם שריחצי האמריקאי, ג'ון להמן, והודיע חד'שמעית שצבא היבשה יכול לעשות מה שהוא רוצה, אבל אצלו, בצי, זה לא יהיה כך. שתיה, אחרי שעות האימונים והתעסוקה, הוא אמר, תורמת לרווחת החיילים, וליתר ביטחון גם הסתמך על גנרל חילאיבשה דגול ממילחמת העולם. הלא הוא ג'ורג' פאטון, שאמר: «אם אינך מטיב לשותה, אינך מטיב להילחם».

אז מה אתה אומר, משה לוי?

צבי הלפרנט, תל-אביב

שיענים על הירדן

אולי, באמת, מתה יוזמתו של מובארק (העולם הזה 20.3), אבל רק שימשיך ביוזמות. הן לא רק לטובת מצריים, הן גם לטובת ישראל.

קודם כל, אני בכלל לא בטוח שיוזמת השלום של מובארק המנסה, למעשה, לרחוק את אש"ף ויררו לשיחות איתנו. מתה, אבל גם אם מתה, שרק ימשיך ביוזמות שלו.

הנה, השבוע, הוא טס לבגדאד, ואולי יצליח להקים ציר קאהיר-בגדאד. הלואי שיצי' ליח. כי כמו שהמצב עכשיו, אומנם הצליחו העיראקים, כנראה, להרוץ התקפה איראנית ולגרום להם אבדות איומות, אבל הלא אנחנו לומדים עכשיו, יוסיים בצפון, מה זה שיעים, ומי יכול לדעת אצל חומייני? ואת לא בעיה אצלו להטיל לקרב עוד עשרות אלפים ועוד מאות אלפים. כולם מתאבדים פוטנציאליים, והם עלולים גם להביא את העיראקים, ואולי בנוסף לשיעים בצפון, גם יעמדו מולנו, על הירדן, במרחק 30 קילומטר מירושלים, מאות אלפים שיעים, שלא איכפת להם למות — אז יהיה יותר טוב?

ושוב לא ייראה לאף אחד כליך רמיוני. מה עוד שחאפט' אלי-אסד הסורי הוא בן ברית לחומייני. וזה מה שחסר לנו — צבת מצפון וממזרח.

לכן מוטב שמובארק יצליח בכל יוזמה שלו. **אבי רימון, רחובות**

עובדות בפרשת יגאל לביב

הקורא לביב טוען, כי הובאו עובדות לאי-יכולות בכתבה על מיטרה (העולם הזה 20.3).

הכתבה אודותיי מכילה שלוש עובדות לא נכונות, המטילות בי דופי.

הכתבה מספרת כי קציני המיטרה אהרון שלושה הזהיר את סניגורו של ג'ורג' סטאשר שלא יקנה מיסמכים שונים מלביב, וכי פירסום הפרשה

יגאל לביב

את החומר הזה בקפרנות. לא מצאתי בו הוכחות, שסיפקו אותי.

אולי כאן המקום להגיד כמה מילים על תפקידי שלי, כעורך ראשי אני נושא באחריות לכל המתפרסם בעיתון זה. אחריות זו היא, בעיניי, כפולה: מוסרית ומיטשפטית.

מבחינה מיטשפטית אני חייב להיות מוכן להגן על פירסומי העולם הזה בבית המיטרה, מבחינה פוליטית ואורחית כאחת — וזאת במדינה שבה חוקיה הדיבה חמורים יותר מאשר בכל מדינה דמוקרטית אחרת. (מיטשפטו של אריאל שרון נגד השבועון טיים נתן לנו הודמנות מצויינת לעמוד על ההבדל בין ארצות הברית וישראל. על פי חוקי ישראל היה טיים מפסיד במיטשפט ועומד חסרה הגנה מול עוצמתו של השר).

לכן, לפני שאני פוסק אם לפרסם גילוי או לאו, עליי לשאול את עצמי: האם נוכל להוכיח זאת בבית המיטרה? האם יעמדו לרשותנו עדים וראיות אחרות? לא פעם אני נאלץ לוותר על פירסום גילויים חשובים, למרות היותי משוכנע בנכונותם מפני שלדעתי אין להם ראיות מספיקות. משום-כך גם פסלתי הרכה גילויים של יגאל לביב.

לפעמים המצב הפוך. יש ראיות הנראות כמספיקות, אך האינטואיציה (שהיא פרי של נסיון ממושך והכרת מוסדר ובניאדם) אומרת שמשוה במידע אינו כשורה. במקרה כזה חייב עורך אחראי לפסול את הפירסום, לפחות עד לעריכת בדיקה נוספת.

במיקרהו של בצלאל מירחי וחבריו החלטתי שאין הראיות מספיקות. החומר עבר לעיתון הארץ, שפירסם אותו. הארץ הפסיד במיטשפט סנסציוני וממושך, והשפסת קבעה כי לא הצליח להוכיח את פירסומו.

עניין מירחי עורר במערכת שלנו מחלוקת קיצונית. אלי תבור, ראשה מערכת, התייצב לימין מירחי וחבריו (ביניהם רחבעם זאבי, המכונה גנדי) בקנאות קיצונית. יגאל לביב, מצידו, התייצב נגד מירחי בקנאות קיצונית דומה. המאבק ביניהם נראה לי בלתי-רציונלי, וטורח את העיקרון של «בלי משוא פנים», המחייב את בחינת הדברים לגופם, בלי ריעות קדומות ונחרצות לכאן ולכאן.

בין תבור ולביב החלה מתפתחת שינאה אישית עזה. תבור חיפש חומר כדי להרשיע את לביב בחטאים שונים, ואילו לביב גייס את איש-סודו, אהוד אולמרט, כדי לטפול על תבור (וגם עליי, ברך אגב) עלילות שהוכחו בנקל כשקרים גסים. הרי שינאה זו מתגלים עתה במיטשפט נגד לביב.

היה ברור לי כי טובת העולם הזה ושליחותו מחייבות את הויתור על שדותיהם של שניהם כאחד. לכן ויתרתי, לא בלי צער, על שרותו של אלי תבור, שגורל במערכת זו מעוררו, ועל שרותו של לביב.

הסיבה שהביאה אותי להביא לפרישת לביב מן המערכת היתה נעוצה בעובדה שהוא קנה ירחון, היוצא מאז כבעלותו. נוצר מצב שכתב בכיר של העולם הזה, שתפקידו הוא לגלות פרשות של שחיתות, דורש מחברות כלכליות ואליהו לתת מודעות כתשלום לעיתון פרטי שלו. נוצר ניגוד אינטרסים בולט לעין, וכך גם הודעתי ללביב במכתב שבו סימתי את יחסיה העבודה בינינו. גם כעיה זו עולה עתה במיטשפט בכל חריפותה.

איני מוכן לחוות דיעה על החומר הנדון עתה במיטשפט — הן מטעמי הגינות, הן מטעמי סובייודיציה. נניח לשופט לעשות את מלאכתו.

ד.א.א.א.

עד כה היו לי רק הפתעות מעטות במיטשפט הפלילי המתנהל כעת נגד יגאל לביב. חלק גדול מהדברים היו ידועים לי זה מכבר, מפני שהתר חשו במערכת זו או סביבתה.

יגאל לביב התחיל לעבוד כחוקר כלכלי של העולם הזה אחרי שזוכה בבית המיטשפט מן האישום של תיכנון פריצה להשגת מיסמכים של חברה כלכלית מסויימת. עד אז היה כתב בכיר של הארץ. אחרי הזכי לא חזר לביב למקום עבודתו הקודם. אלי תבור, או ראש מערכת העולם הזה, הוא שהמליץ לקבלו לעבודה אצלנו.

הכרתי את לביב שנים רבות לפני כן, כאיש שהיה פעיל במאבקים פוליטיים שונים, כגון פרשת-לבנו, עם בואו אלינו התרכזו בחקירות כלכליות, וכתב מדור שבועי.

כעיתונאי היודע להשיג מידע היו מעטים כמותו. לשם כך קשר קשרים עם גופים שונים, ממלכתיים ואחרים, וביניהם גם גורמים מיטשפטיים. אך באותה שעה גם דרך על יבלות

כתב לביב רינונים והוכחות

רבות, הקים נגדו אויבים רבים ועלה על הכוונת של גורמים שונים, ממלכתיים ואחרים — וביניהם גם גורמים מיטשפטיים.

לא פעם הגיעו אליי רינונים שונים על שיטור תיו, וטענות שהוא פוגע באתיקה העיתונאית, ואולי אף בחוק הפלילי. ברקתי מדי פעם טענות אלה, ומעולם לא מצאתי להן הוכחות כלשהן. היה ברור לי כי יש לאנשים שונים סיבות טובות לטפול על לביב האשמות-שווא. משום כך ברקתי כל טענה לגופה, מבלי לזלזל בה, אך גם מבלי לקבלה בהיעדר עדויות והוכחות.

במשך השנים ניצח לביב על חקירות רבות, שהביאו לגילויים חשובים. די להוכיח את פרשות אשר דליו, מי שעמד להתמנות כנגיד בנק ישראל, ואברהם עופר, שרהשיכון המנוח, שהתאבד לפני שהחקירה המיטשפטית בעניינו הגיעה לסיומה.

שינאה הדדית לוהטת

הפרשה שהביאה לסיום עבודתו של לביב אצלנו היתה קשורה בשמו של בצלאל מירחי. במשך השנים הגיע למערכת זו חומר רב, שקשר את שמו של מירחי בעולם-הפשע. בדקנו

חומייני

30 קילומטר מירושלים

התברר, כי שיעתי לאנשי מסי הכנסה במסירת מידע וקיבלתי מהם מידע.

ומן קצר לפני מערכת הבחירות עסקתי באיסוף כספים לרשימת נס לכנסת, וביקשתי ממסי הכנסה כי ישלמו לי כאילו על חשבון המידע, ואת הכספים העבירתי לגיבור הרשימה, דויד ארנפלד המנוח, שאישר זאת בעדותו בבית המיטשפט.

הכתבה אומרת, כי קו ההגנה של היום יהיה, שהמיטשפט נגדי הוא ניקמת ארמנד לוי בי. גם זה לא נכון. כפי שהתברר במהלך המיטשפט, ביום 3.8.80 הגשתי תלונות נגד קציני המיטרה הראשי של המיטרה, יגאל מרקוס, על קבלת שוחד. חודש לאחר מכן, סיפר גניש בעדותו, ישבו הוא, מרקוס ונחום השוחר למרקוס ותיכנונו איך להפיל אותי בפח. באמצעות השקעה-כביכול של גניש בירחון מאה שאני עורכר. תוכנית זאת יצאה לפועל ומרקוס הורה לאנשי היחידה לחקירת-פשעים לפתוח נגדי בחקירה. **יגאל לביב, תל-אביב**

העולם הזה דייק בכל מילה בכתבה הנזכרת:

● באשר לעובדות המיקרה משנת 1972: הן נלקחו מילה במילה מכתבה שהתפרסמה בהעולם הזה (26.7.72). ומאז פירסומה ועד היום לא הכחיש הקורא לביב את העובדות הללו.

● באשר להיותו מודיע בשכר של מס' הכנסה. בכתבה הנזכרת לעיל. נאמר: «הכרעת-דין של כהן הרשיעה אותו (את לביב) בשורה של עבירות אתיות שאינן מתיישבות עם מיקצוע העיתונות. שהחמרה ביניהן היתה הקביעה כי לביב, בהיותו עיתונאי שימש גם מודיע בשכר של מס' הכנסה». גם מילים אלה לא הוכחו מאז שנת 1972.

● קו ההגנה של היום: על פי העדויות ביום הראשון של המיטשפט נראה היה, כי קציני המיטרה המעורב בעניין הוא ארמנד לוי. גם ביום השני למיטשפט היה שמו של לוי עדיין השם העיקרי. שמו של קציני המיטרה יגאל מרקוס עלה במיטשפט יותר מאוחר. «העולם הזה שיער כי קו-ההגנה יהיה. ניקמתה של המיטרה בעיתונאי שחדר מתחת לעורה או אולי באופן מפורש יותר. ניקמתו של ארמנד לוי בעיתונאי יגאל לביב». הכתבה לא הור ציאה מכלל אפשרות. כי שאמיה-הקמה בלביב מבין קציני המיטרה הם רבים, ושםם עדיין ועלה במיטשפט.